

EVA HRAŠKOVÁ

**NEBO
VONIA
TEBOU**

MARENČIN PT



Eva Hrašková

Nebo vonia tebou

MARENČIN PT

Venujem Petkovi

© Eva Hrašková, 2022

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2022

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

959. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-1025-2 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1026-9 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1027-6 (ePub)

Prológ

Daždové kvapky si na okennom ráme hrajú svoju melódiu, zmývajú všetky nečistoty, ktoré na ne vietor navial. Keby to tak fungovalo aj s ľudskými charaktermi... Čo všetko by taký dážď dokázal a aký účinok by mala búrka!

Chvíľu klopotanie na parapetnú dosku počúvam, no po pár minútach sa pristihnem, že mi únava zatvára oči. Ani neviem, či chcem dovoliť snom, aby sa mi opäť vkradli nielen do tmy, ale aj do dňa. I keď... rande s mamou by za to stálo. Usmievam sa, hoci som v izbe sama. Asi by som mnohým pripadala šialená, no ja som len iná. Taká nevhodná do dnešnej príliš konzumnej doby. Čo by ste čakali od mladej ženy, ktorá prišla o materinskú lásku skôr, ako vôbec stihla to posvätné slovo *mama* pochopiť? Čo by ste čakali od mladej ženy, ktorú vychoval otec, čo ani zďaleka nebol rodičom? Nič. Ani ja už nič neočakávam. Akosi som si zvykla na to, že všetko v živote má svoj dôvod, že všetci majú svoje miesto. Jedni na krátko, iní na dlhšie... Ak nechápem súvislosti, netrápim sa. Skôr či neskôr ich určite odhalím a pochopím význam. Kde? Na levandulovej lúke. Ak si myslíte, že je nad ľudské schopnosti porozumieť všetkému dobrému aj zlému, nie ste ďaleko od pravdy. Ale nemám strach. Mama mi z neba ukazuje cestu. A či je levandulová lúka neбом? Dodnes som na to neprišla... Snažím sa ešte stále

kráčať po správnej strane rieky. Potichu, aby som tých na druhej strane nevyrušila. Už dávno sa nepýtam, prečo sú tam, všetko vnímam s tichou pokorou. Iba premýšľam... Vonia skutočné nebo levandulami? A môže tam byť ľuďom dobre, keď vidia, akú spúšť tu zanechali? Možno chápať peklo cez bolesť, keď nedokážu pomôcť? Život aj smrť treba dávkovať po kvapkách... Človek by nikdy nemal zabudnúť, že minulosť je mŕtva...

Zatváram oči, dážď ma predsa len uspí. Som zaň vďačná... Na boľavé miesta má najlepší liek ona. Môj anjel strážny – moja maminka... A hlavne! Zapamätajte si navždy: V nebi neprší...

August

Fascinujúco modrá obloha nenesie na sebe jediný oblak. Jej horizont sa prelína do nádhernej fialovej farby. Fialová lúka sa rozprestiera všade, kam len dovidím. Skrývam sa za starý platan, na kvetmi posypanej púšti mi poskytuje aspoň kúsok tieňa. Skrývam sa zaň a premýšľam. To naozaj je v nebi také úžasné ticho? Okolo mňa kráča mladý muž, našťastie si ma nevšimne. Obídem automaticky široký peň, aby ma nezazrel. Nechce sa mi nikomu vysvetľovať, čo tu robím. Nechce sa mi s nikým zhovárať. Čakám na mamu. A možno je tu aj on iba náhodou. Aký zvláštny pocit, nikdy som v maminom nebi nikoho okrem nej nestretla. Ktovie, prečo práve dnes... Obzriem sa, keď zbadám, ako ku mne kráča, cítim sa oveľa istejšie.

„Nemusíš sa pred ním skrývať,“ zavolá na mňa mama. Vychádzam jej v ústrety.

„Je smutný, však?“ kývnem hlavou smerom, kde sa na obzore stráca mladý muž.

„Je tu nový, to preto. Vieš, prišiel sem nečakane, znenazdajky. Ešte si nezvykol, že tí, ktorých tak bezhranične miloval, zostali na druhej strane.“ Objíma ma.

„Prečo som tu doteraz nikoho nestretla? Čo sa mu stalo? Myslím, že nebol starší odo mňa...“ na rukách mám zrazu husiu kožu. Desí ma ľudská zraniteľnosť, aj to, že smútok prekračuje svetské hranice.

Mama sa usmieva. „Vidiš len to, čo chcem, aby si videla, dcérenka. Nebo je krásne a bezpečné miesto a želaním všetkých nás je, aby sa do neho dostávali len ľudia, ktorí prežili krásny, dlhý a plnohodnotný život. Mysli na to, budeš lepším človekom. Nauč sa neobzerať sa dozadu, nikdy sa ti nepodarí zmeniť to, čo sa už raz stalo. A neutekaj za niečím, čo aj tak nedobehneš. Ži pre dnešok, Miruška. To je tá jediná istota, ktorú máš.“

„Takže mi chceš povedať, aby som na neho zabudla?“ nevyslovím meno svojho expriateľa, už dávno ho nespomínam po mene. Akoby to malo zaručiť menej bolesti...

„Nikdy nezabudneš, hlupáčik,“ zasmee sa. „Nekážem ti zabúdať, chcem, aby si znovu začala plnohodnotne žiť, bez toho, aby si sa trápila niečím, čo už viac nezmeniš.“

„Ale to nejde len tak,“ snažím sa oponovať. Zdvíha sa jemný vánok. Vôňa levandule je zrazu oveľa silnejšia. Šteklí ma v nose.

„Život máme taký, aký si ho urobíme, dcérenka,“ začujem na hranici spánku a bdenia. Mama sa úplne rozplynula s prichádzajúcim dňom. Je také ťažké si z dnešného sna vziať ponaučenie, keď sa bolesť z rozchodu ešte stále jasne hlási o slovo. Aj v kúpeľni ešte myslím na to, že sme na levandulovej lúke prvý raz za celé tie roky neboli sami...

* * *

„Všetko najlepšie k meninám,“ posúvam Janke

po stole darčekovú taštičku s maličkosťou, aby si na mňa v dialke vždy spomenula. Vyberala som darček na rozlúčku tak dlho, až som náhodou pri bežnom nákupe v supermarkete prechádzala okolo malého stánku so suvenírmí a rôznymi drahými kameňmi a zamilovala som sa na prvý pohľad. Ihneď som vedela, že ním urobím priateľke radosť.

Biela jemná škatulka je vyzdobená drobnými kamienkami a previazaná zlatou stužkou. Presne podľa Jankiných obľúbených farieb s jej príznačným štýlom elegancie.

„Jej, sloník z ruženínu!“ neskrýva radosť a vrhá sa mi okolo krku. „Budeš mi chýbať,“ vtisne mi bozk na čelo až mám pocit, že ma udusí, ale jej objatie si vychutnávam. Zaháňam sentimentálne myšlienky, aj keď sa mi to nie tak úplne darí.

„Veď aj ty mne. Netuším, čo tu budem sama robiť,“ posmutniem, hoci si v podvedomí vyčítam, že nedokážem prejaviť aspoň trochu spoluúčasti na priateľkinej radosťi.

„Budeme si volať aj skypevať. Neboj sa. Skôr či neskôr sa vrátim a bude to zasa ako predtým. A hlavne nebudeš sama!“ presviedča ma, hoci obe vieme, že to nie je celkom pravda. Spoločné piatkové večery mi nikto nevynahradí a ťažko sa bude hľadať priateľka, ktorá mi bude robiť spoločnosť vždy, keď ma prepadne chuť nakupovať. Akosi som tomu jej odchodu nechcela stále prísť na chuť. Veľmi ma prekvapila, keď mi znenazdajky asi pred mesiacom oznámila, že ju život na Slovensku nebaví. Už ju nebaví robiť každý rok niečo iné a nájsť si v dnešnej dobe normál-

ne a trvalé zamestnanie je viac ako nemožné. Každý deň som sa stretávala s nespokojnosťou, sťažnosťami a horekovaním mladých ľudí, ale osobne sa ma to nedotýkalo. Až teraz som si uvedomila, že naše malé mesto nám neposkytuje také zázemie, aké sme si predstavovali, o akom sme snívali, keď sme sa rozhodli usadiť sa tu. Každý zamestnávateľ sa svojím spôsobom alibisticky chráni, poskytne zamestnancom zmluvu na dobu určitú, potom im zákonník práce umožní zo dvakrát ju predĺžiť. Dva roky ohrievate stoličku, a zrazu je potrebné čosi zmeniť, najlepšie je vniesť nové sily, nové hnacie motory do kolektívu. Na to doplatila aj Janka. Najprv pracovala ako účtovníčka, po dvoch predĺženiach doby určitej a dvoch rokoch v neustálom strese a neistote, čo príde zajtra, zamestnávateľ stratil veľkú zákazku a znižoval stavby. Pobalila si teda svojich pár sliviek a šla o krok ďalej. Vzala miesto sekretárky na zastupovanie počas materskej dovolenky, a keď mladá mamička avizovala skorší návrat do práce pre nedostatok financií, prešla ju trpezlivosť. Už dávno ju čosi nahlodávalo, už dávno ju to ťahalo zbaliť si kufre a aspoň na čas skúsiť niečo nové. Napokon chytila posledný vlak a vsadila všetko na jednu kartu. Teraz, alebo nikdy. Nepočula tlkot biologických hodín, aspoň zatiaľ. Nik ju tu nedržal. Teda, nik okrem rodiny a priateľov. Ibaže odjakživa bola dobrodruh, a tak sa rozhodla čisto egoisticky. Všetci ostatní zostali na vedľajšej koľaji.

„Prídem za tebou na dovolenku hneď, ako sa zabývaš,“ sľubujem do vetra. Možno by na tom sľube aj bolo niečo pravdy, ale cestovať samej sa mi

nikdy nechcelo. Akosi som spohodlnela. Jan-ka na mňa skúmavo hľadí, obe vieme, že neprídem, no nič mi nevyčíta. Aj preto ju mám tak veľmi rada. Prekypuje trpezlivosťou, vždy ma dobíja energiou. Nevie, kam si budem chodiť nabíjať baterky, pokým tu nebude.

„Neozval sa?“ sústredene mi hľadí do očí, aby v nich našla odpoveď skôr, ako stihnem čokoľvek vysloviť. Je zlatá. Priateľka do dažďa aj do slnečného dňa. Vždy číta medzi riadkami.

Zamietavo pokrútim hlavou.

„Tak sa na neho už konečne vykašli! Nebudeš hádam čakať celú večnosť, kým sa spiaci princ zobudí. Si mladá, krásna...“

„A opustená,“ skočím jej do reči.

„Mirka! Také hlúposti nechcem viac počuť! Možno si sama, ale nie si opustená! Zle sa na to pozeráš. Nenosiš na čele nálepku stroskotanca. Si voľná. Tak sa prestaň lutovať. Môžeš si robiť, čo chceš, môžeš ísť, kam len chceš! Využi to! Je najvyšší čas splniť si svoje sny! No tak!“ spustí na mňa káravú spršku, ale nezazlievam jej to. Viem, že to myslí so mnou dobre. No pol roka samoty ma po dlhoročnom vzťahu nevyliečilo. Koľko času potrebuje človek, aby zabudol? Koľko dní musí prejsť, kým vyblednú spomienky a ako dlho potrvá, kým dokáže ktosi vojsť do môjho srdca bez toho, aby sa potkýnal o dôsledky víchrice, ktorá pred ním zruinovala úplne všetko?

Iba sa nadýchnem. Nedá sa na to reagovať. Skontrolujem si manikúru a mlčím. Viem, že má pravdu, ale srdcu nerozkážem. Stále hľadím za dverami, ktoré

sa mi zabuchli pred nosom, namiesto toho, aby som začala pátrať, odkiaľ dnu vchádza nový vzduch.

Janka sa vyšciera na mobil. Z profilu ju sledujem a závidím jej tú bezstarostnosť. Slobodná myslou i srdcom, zdvihne sa a odchádza za dobrodružstvom. Nestrachuje sa o to, čo bude, neobzerá sa za tým, čo necháva za sebou. Mať tak kúsok jej odvahy. Závidím jej, ale nemrzí ma to. Je to skôr obdiv ako zášť.

„Ivan ťa pozdravuje,“ vyciera na mňa dva rady krásnych bielych zubov. Je celá rozžiarená. Ako vždy, keď na seba púta pozornosť okolia.

Nereagujem. Načo aj. Prevrátim oči, zasa tí jej chlapi. Nikdy si s nimi nedá pokoj! Každý deň sa okolo nej točí niekto nový a ona si priazeň všetkých neskutočne užíva. Trhne mi kútikom, už-už ju chcem upozorniť, že som tu, že na mňa trošku zabudla, ale neprovokujem. Je to zbytočné. Vždy keď udiera gélovým nechtom do mobilu, žije si svoj vlastný svet. Aj by som povedala, že sa mi to nepáči, že kedysi ľudia nepotrebovali mobily, Facebooky, What´s appy ani ďalšie sociálne siete či komunikačné prostriedky, a žili. Možno ešte plnohodnotnejšie ako dnes. Ak sa s niekým deň vopred na niečom dohodli, nemohli to z pohodlia domova či kancelárie len tak zrušiť, ale schôdzky sa zúčastnili. Nie ako dnes. Komentovať môj názor pred Jankou by bolo úplne zbytočné. Mobil, maily aj správy sa stali jej životným štýlom. Nestihla som si všimnúť, kedy ju takto pohltili. A čo je horšie, nekráčam s dobou, stávam sa akýmsi outsiderom. Nezdieľam rovnaké hodnoty, nevytváram si fiktívne vzťahy s úchylmi skrývajúcimi sa za fotkami stiah-

nutými z internetu. Dokonca ani nelákam všetkých na moje vyretušované fotky, na ktorých vyzerám ako jedna zo svetoznámych modeliek, hoci ráno vstávam s kruhmi pod očami a v pravidelných intervaloch musím navštevovať kozmetický salón, inak by sa moja pleť ani zďaleka nepribližovala nastaveným trendom. Nenosia sa žiadne vrásky. Kde sú tie časy, keď vrásky smiechu zdobili ľuďom tváre...

„Sedia dolu v bare pod nami. Máme sa tam zastaviť,“ prosebne na mňa pozerá. Mlčím. Keď si Janka niečo zaumieni, slovo nie nepozná. Čo na tom, že dnes nemám na nikoho náladu? Čo na tom, že som chcela, aby sme si užili vzájomnú prítomnosť, nikým a ničím nerušené využili posledný spoločný večer.

„Zaplatím,“ mávne na čašníka a mne je jasné, ako dnešný večer skončí. Ignoruje moje rozpoloženie, rozhodla za obe.

Načiahnem sa za kabelkou, aj keď sa mi dnes nechce hrať hru na to, ktorá vyťahne bankovky rýchlejšie. Skôr, ako mladík príde s účtom, Janka stihne načmárať svoj Facebook na servítku pod miešaným drinkom. Nestačím sa čudovať.

„Takto sa to robí,“ žmurká na mňa a pochváli čašníkovi jeho barmanské umenie. Určite by pokračovala aj vyžehlenými nohavicami, dlhými prstami, obhryzenými nechtami alebo čímkoľvek, čo by u neho stálo za zmienku. Ale hlavu už má plnú chlapov, ktorí určite netúžia po ničom inom len po našej spoločnosti. Aj poznámku o tom, že je na takéto správanie dosť stará, si odpustím. Náštročným žabám by som to možno odpustila, ale baba s tridsiatkou na krku...

Minútu po nevinnom flirte ma už ťahá za ruku k výťahu a nervózne stláča tlačidlo na jeho privolanie niekoľkokrát za sebou. Len čo sa otvoria dvere, vyťahuje z kabelky rúž, prerúžuje si pery, natrpie leskom a cmukne na seba v zrkadle.

„Chceš?“ ponúka mi ho, ale ja odmietam. Načo aj. Najprv sa chcem brániť, že mi nemusí tak okato naznačovať, že by som mala so sebou už niečo začať robiť, ale nakoniec si to rozmyslím. Nechcem sa s ňou natahovať. Chcem si užiť naše posledné spoločné chvíle, veď ani netuším, kedy ju zasa uvidím.

Z výťahu takmer beží, obdivujem, že si vo vysokých podpätkoch nevytkne členok. V okamihu končí v Ivanovom náručí, necháva sa bozkávať aj objať.

„Ahoj, Mirka,“ bozkáva na líce aj mňa. Ako vždy je vysmiaty a krásne vonia.

„Ivko,“ odpovedám na pozdrav. Plný stôl cudzích ľudí je to posledné, o čo mám momentálne záujem. Akokoľvek sa snažím premáhať svoju náladu, ktorá sa konštantne udržuje pod bodom mrazu, nedarí sa mi. Darmo sa na seba hnevám, neviem to nijako ovplyvniť.

„Chlpská jazda?“ zdvíha Jana obočie. Viem, že ak ju Ivan do troch sekúnd nepredstaví, predstaví sa sama.

„Jani, toto je Miro, Peter, Tomáš a toto je Maroš,“ prebehne očami od jedného k druhému, pekne zľava doprava, aby nikoho nevynechal. Janka si nenecháva ujst' príležitosť so všetkými sa vybozkávať a podľa jej úsmevu už viem, ktorý sa jej páči viac, ktorý menej a ktorý vôbec. Tak trochu sa už cítim na takéto

výjazdy stará a znova sa pristihnem pri tom, že by som radšej niekde doma šúchala papučami a chystala pre niekoho večeru po náročnej šichte v práci. Už mi iba chýba ten niekto. Prepadne ma ďalšia dávka irónie osudu.

„A toto je Mirka,“ usmeje sa na mňa Ivo, ale až tak okato ako Janku ma svojim kamarátom neponúka. Viem, že má pre mňa slabosť. Uvedomila som si to už na začiatku nášho krehkého priateľstva, ale iskra musí nájsť horľavý materiál, aby sa chytila. Tá jeho ma minula.

Placho sa usmejem, keď ma sleduje niekoľko párov mužských očí. O pozornosť nestojím. Janka si ju užíva. Sledujem, ako sa okamžite stáva jej stredobodom, ako všetkých svojimi milými, nevtieravými poznámkami zabáva.

Zo dvakrát sa mi zívne, snažím sa tlmiť hrošie ústa, ale nedokážem si pomôcť. Viem, že nie som najpríjemnejšia spoločnosť, no pretvarovať sa mi vonkoncom nechce.

„Čo si robila v noci?“ usmieva sa na mňa jeden z mladých mužov. Jediné, čo vnímam, je, že má veľmi pekné oči. Také, v ktorých sa utápate, keď do nich hľadíte. Zahniezdim sa na stoličke, aby som skryla rozpaky. Snažím sa rozpomenúť na jeho meno, ale nie som si istá. Je to Tomáš? Maroš? Aby som nemusela odpovedať, odpíjam si z miešaného drinku, ktorý sa predo mnou ocitol. Ochutnám a zatvším sa kyslo.

„Ale to je alko,“ pozriem na Ivana. Vie predsa, že som tu autom.

„Nerob drahoty, Ivo ťa zavezie, však?“ Janka na

neho zabliká svojimi umelými mihalnicami. Nemusí, urobil by to aj bez jej príhovoru, ale páči sa jej, keď môže komandovať všetkých naokolo. Pridáva jej to na pocite dôležitosti.

„Veľmi rád, ale dnes som si dal pivo. Alkoholické,“ mykne ospravedlňujúco plecami.

„Takže...“ odsúvam drink od seba. Aj tak dobre. Objednám si fantu alebo colu a vypadnem. Janku si už aj tak dnes neužijem.

„Tomáš ťa hodí úplne bez problémov,“ posunie pohár Ivo naspäť predो mňa.

„Ale nechcem nechať auto v meste. Ráno idem do práce,“ nevzdávam sa svojho plánu na útek.

„Rád ťa zveziem,“ usmieva sa Tomáš od ucha k uchu a Janka mi pod stolom stúpa podpätkom na nohu. Aspoň už viem, že som si správne zapamätala meno. Znova tie jeho oči... Žmurkne na mňa, do ničoho ma nenúti. Dáva mi na výber. Potmehútsky sa na mňa usmieva, až mám pocit, že sa z nás za taký krátky čas stávajú sprisahanci. Akoby odhadol, že byť tu nie je to, po čom túžim.

„Super, aspoň zapijeme môj odchod!“ nonšalantne zdvíha moja kamarátka pohár na prípitok. Potom aj druhý, aj tretí. Pomaly cítim, ako sa mi alkohol dostáva do hlavy, usmievam sa na celý svet. Takto to dopadne vždy. Preto radšej nepijem.

Niečo pred druhou ma zmáha nielen alkohol, obsiahnutý vo vypitých miešaných drinkoch, ale aj únava.

„Pomaly pôjdem,“ nakláňam sa k Ivanovi, aby

som nemusela priamo osloviť mladého muža, ktorý sa na dnes kvôli mne vzdal zábavy.

Janka na mňa zagáni, ale keď pozrie na hodinky, uzná aj ona, že je najvyšší čas. Vychádza so mnou von pred bar a vrúcne sa objímame. Netuším, aké dlhé bude naše odlúčenie tentoraz, ale viem, že mi bude chýbať.

„Je fešák, čo ty na neho?“ šepká mi do ucha, aby nás nepočul, no pri jej intonácii si nie som až taká istá.

„Raz si ho vezmem za muža!“ vypadne zo mňa skôr, ako si to stihnem premyslieť a obe sa rozchoceme tak, že sa náš smiech rozlieha nočným mestom. Aspoň na chvíľu som sa cítila bezstarostne, ako keby som bola opäť študentkou a svet bol jedna malá gombička. Hodila som za hlavu všetky tie reči o tom, že si dávam pozor na želania a premýšľam skôr, ako niečo zo mňa vytryskne. Objímam Janku ešte raz, vtisnem jej bozky na obe líca a nasledujem mladého muža k autu.

„Kam to bude?“ spýta sa Tomáš a gavaliersky mi otvára dvere. Aký džentlmen! To sa už dnes nevidí.

„Domov,“ žmurknem na neho, stojí dosť blízko na to, aby som sa opäť raz stratila v tých jeho hlbokých očiach. Niečo v mojom vnútri sa ozýva, cítim, ako sa mi celým telom rozlieha horúčava. „Ku mne domov,“ poopravím sa, aby som uviedla veci na správnu mieru, pre prípad, že by... Do líc aj uší mi stúpa horúčava a červeň.

„A kde mladá slečna býva?“ pobavene mu zdvihne kútiky a ja sa neskutočne hanbím za svoju jednodu-

chost'. O to viac, že nie sme na rovnakej vlne. Ja mám v sebe niekoľko miešaných drinkov, on celý večer sedel nad nealkom.

„Murániho šest',“ zmením intonáciu a zrazu mám pocit, že sedím v taxíku a vezie ma úplne cudzí, naoko sympatický taxikár. Čaro okamihu sa úplne rozplýva. V aute niečo príjemne vonia. Rozhliadam sa okolo seba, aby som našla zdroj toho, čo ma štekľí v nose, ale žiadne stromčeky ani iné vonné hlúposti nevidím. Vďaka bohu. Zelené stromčeky mi pripomínali otcov starý favorit a tradičný borovicový „parfum“ osviežovač vzduchu na toalete v chate, kde sme zvykli chodiť s našimi v detstve. Asi by si získal jeden malý čierny bod, ale ten pohľad by ho vykompenzoval.

Pohodlne sa usádzam do sedačky a snažím sa sústrediť na cestu pred sebou a nepoškuľovať po vodičovi. Z rádia sa ozývajú tóny známeho českého pesničkára. Cítim sa ako vo vlastnom aute. Iba tá vôňa ma mätie. Skôr, ako sa nazdám, auto zastavuje pred mojím panelákom. Zrazu sa mi vôbec nechce vystúpiť. Dokázala by som v mäkkých sedačkách sedieť do rána. Aj mlčanie je vskutku príjemné. Na spoločnosť sa sťažovať nemôžem.

„Našiel si to aj bez mojej navigácie,“ usmievam sa na svojho šoféra, keď mi opäť džentlmensky otvára dvere. Znova stojíme tvárou v tvár. Neustúpi, neuhne pohľadom, tak len stojíme a hľadíme si do očí. Na perách mu pohráva jemný náznak úsmevu. A znovu ma prepadá ten pocit, ktorý som pocítila už v bare pri stole. Akoby sme boli takí malí sprisahanci.

„Trošku sa tu vyznám,“ zdvihne vyzývavo obočie. *Alebo to vôbec nie je vyzývavo? Triezve uvažovanie sa kamsi stratilo. A mohol by si sa aj viac, ak by si chcel.* Ozýva sa môj vnútorný hlas.

„Ďakujem ti veľmi pekne,“ spontánne sa mu dotýkam ramena, uvedomujúc si, že prekračujem jeho osobnú zónu. Ale neuhýba sa. Stále mi hľadí do očí.

„Aj nabudúce,“ ustúpi nabok, aby som mohla popri ňom prejsť na chodník. Dialkovým ovládačom zamyká auto, čo ma tiež poštekľí pri srdci. Stačilo zastať, nechať ma vystúpiť a už mohol byť na ceste domov...

„Na kolkú ideš do práce?“ pozrie úskokom na hodiny na mobile, aby prekročil hranicu mlčania.

„Na siedmu,“ ťažko si povzdychnem, keď si predstavím, že v posteli zotrviem možno tak tri hodiny a ráno budem musieť počúvať hlúpe reči šéfa, ktorý zvolá poradu na pol ôsmu. Trh s realitami by sa asi celý zrútil, keby nebolo jeho ranných mítingov.

„Prídem ťa ráno zobrat?“ navrhuje a ja na neho zasa s nemým úžasom zízam.

„Kam zobrat?“

„No predsa do práce,“ nenechá sa vyvieť z miery mojím prekvapením. „Auto si nechala v meste.“

Až teraz mi dopaľuje. Predstavím si, ako musím vstať ešte o polhodinu skôr než zvyčajne a môj deň sa začne najlepšie ako môže – tlačeníím sa v mestskej hromadnej doprave medzi zívajúcimi, nadávajúcimi a spotenými ľuďmi. Aj to je daň za dnešný alkoholový úlet.

„Ja som asi veľmi unavená,“ zahanbene sa usme-

jem. Nie som hrdá na svoje spomalené reakcie. Určite im neprosieva pokročilá nočná hodina, ale na vine je aj niečo úplne iné. Tie jeho oči...

„Tak ťa nechám. Bež si oddýchnuť, aby si ráno vládala vstať,“ nahýna sa ku mne. Skôr, ako si to stihnem uvedomiť, sa jeho pery dotýkajú môjho líca. Najprv jedného, vzápätí aj druhého. Pre neho je to také prirodzené, ako povedať ahoj, ale ja cítim, ako sa mi slabosť vkráda do každej bunky na tele. Podlamujú sa mi kolená a pri dotyku jeho pier na mojej pokožke ma mrazí. *Som normálna? Toto so mnou môže spraviť jeden chlap? Dostane ma jediným bozkom na líce? Ved' už nemám pätnásť. Ani dvadsať...*

„Ďakujem,“ placho sa usmejem. Myslím za odvoz, ale aj za bozk, aj za to, že trošku odohnal mraky, ktoré som si zámerne nad svojím svetom udržiavala. Vždy, keď sa rozjasnievalo, pritiahla som ich nasilu späť.

„Kedykoľvek,“ žmurkne na mňa a nasadá do auta. Keď rozsvieti svetlá, rozsvieti sa aj vo mne. Nový alarm. *Dávaj si pozor, dievča zlaté.* Neviem akosi vôbec umlčať svoje druhé ja. To, ktoré ma vždy včas varuje...

* * *

Budík sa neúprosne ozýva celou izbou, v hlave mi treští od rána a to sucho v ústach! Nedá sa žiadnym spôsobom uhasiť. Mechanicky prechádzam do kúpeľne, ešte mechanickejšie si prebehnem zubnou kefkou po zuboch. Mala by som ju už vymeniť. Zničené a stvrdnuté štetiny mi dráždia ďasná, tečie mi

z nich krv. Pozerám na svoj obraz v zrkadle a chce sa mi všetko, len nie ísť do práce. Asi už naozaj nie som najmladšia, keď mi robí problém zostať raz za čas dlhšie vonku. Lútosťivo pozriem na sprchu, ale uvedomujem si, že ak si doprajem toľký prepych, prídem do práce neskoro. Poriadne sa ovlažím ľadovou vodou v umývadle, no necítim sa o nič lepšie. Obliekam sa rovnako – podľa nálady. Odetá do čiernych šiat, ktoré mi siahajú ledva pod zadok, opúšťam byt a vrhám sa k davu ľudí postávajúcich na zastávke autobusu. Nenamalovaná a bez slnečných okuliarov sa cítim úplne obnažene. Prečo len museli zostať na palubnej doske v aute?

V autobuse ma jazda monotónne prerušovaná zastávkami uspáva. Precítam na pípanie telefónu.

Tak neskoro si išla spinkať, a tak skoro vstávaš?

Ešte raz čítam pozorne, ale výsledok je rovnaký. Buď je naozaj príliš skoro, alebo mám ešte v krvi zostatkový alkohol. Netuším, čo tým chce básnik povedať. Ani číslo mi nič nehovorí. Automaticky stláčam odpovedať, no skôr, ako napíšem, že si niekto s najväčšou pravdepodobnosťou pomýlil číslo, osvieti ma. Jediný, kto vedel, ako neskoro som išla spať, je...

Ahoj, Tomáško, ty si rýchly. Ivan ti tak ľahko dal moje číslo? Ani nevieš, ako ťažko sa vstávalo... Ani nevieš...

Zrazu sa usmievam. Pristihnem sa, ako sa vyškie-ram na mobil a pripadám si rovnaká ako Janka. Ešte včera som jej to zazlievala, dnes ma hreje zvláštny pocit pri srdci. Aj pri vystupovaní z autobusu kontrolujem mobil, ale odpovede sa nedočkám. Možno

sa len chcel hrať hru na mačku a myš, a keď som ho odhalila, prestalo ho to baviť. Opäť sa vo mne čosi ozýva, niečo zdvíha výstražný prst a hovorí mi, že sa príliš ľahko nechávam unášať pozitívnymi emóciami z ľudí, že príliš ľahko dovoľujem iným vstúpiť do mojej mysle. Zrazu všetky moje myšlienky bežia iba jediným smerom...

„Dobré ráno,“ preberá ma pozdrav, keď hľadám v kabelke kľúče od auta. Trhne mnou, ale okamžite ten hlas rozpoznávam.

„Kde sa tu berieš?“ nechápavo sa strácam v tých hlbokých očiach skôr, ako som si vôbec dokázala predstaviť, že sa to opäť stane.

„Nič ti nechýba?“ opiera sa o kapotu môjho auta a kútiky pier sa mu zvlínia do nenúteného úsmevu.

„Tomáš, na mňa je ešte skoro ráno, prepáč,“ uhýbam pohľadom.

„Zabudla si si toto v mojom aute,“ načahuje ku mne ruku a podáva mi služobný telefón. Dotyk jeho pokožky spôsobí, že mnou prejde vlna čohosi nepoznaného. Keby som sa nehanbila, počúvala by som si druhou rukou miesto, ktorého sa práve dotkol. Ibaže jemu sa smejú oči. Presne vie, čo robí a dokonca si to vychutnáva. *Predsa sa mi len nezdalo, že ma palcom pohladkal po opaku ruky, on to urobil!*

„Takže nie Ivan ti dal moje číslo,“ krútim neveriacky hlavou.

„Chcel som ti volať, aby si sa nebála, že si ho stratila, ale očividne si si naň ani nespomenula. Sláva takýmto zodpovedným zamestnancom,“ zdvíha pobavene obočie.

„Spomenula by som si v práci,“ uhla som mu pohľadom, akosi ma začal spaľovať, provokáciu o mojej zodpovednosti si nevšímam.

„Chcel som ťa stihnúť ešte na zastávke, ale práve si nastupovala do autobusu, keď som sa k nej blížil.“

„Ďakujem, že si mi ho priniesol. Pravdepodobne by ťa jeho celodenné vyzváňanie úplne otrávil,“ koktám nezmysly, len aby náhodou nezostalo chvíľu ticho. Už aj tak sa cítim dosť nekomfortne.

„Aj nabadúce, kočka,“ nahne sa ku mne a zasa ma na rozlúčku pobožká. Asi som si za celé tie roky od podobných gest odvykla. On ma bozkávať tak pozorne nedokázal. Sprvoti možno, keď však vystrčil von rožky, bolo po gavalierskych činoch. Aj po pozornosti. Znovu sa mi vkráda pod kožu ten nepríjemný pocit. Porovnávam? Možno... Lutujem? Čo? Posledné roky s pánom dokonalým? Asi nie... Iba mi takéto maličkosti prídu maximálne vzácne. A príjemné.

Skôr, ako stihnem čokoľvek povedať, sadá do auta, otáča kľúčom v zámke a na rozlúčku mi ešte raz zamáva. Nasledujem ho. Najprv však kontrolujem svoj chabý obraz v spätnom zrkadle. Keby som len vedela! Zanádam, že si nikdy neberiem Jankine slová k srdcu. Vždy mi vraví, *rob so sebou niečo – nikdy nevieš, koho stretneš*. Asi už naozaj nie som normálna. Z bytu vyjdem ako mátoha, bez mejkapu, bez maskary, bez lesku na perách, následne sa na seba hnevám, lebo nie som bohyňou krásy pre niekoho, koho vidím druhý raz v živote. Ešteže som si obliekla aspoň tieto šaty. Čierne ako moja nálada, ale jemná krajka na spodnom leme, krátky zips na ramene,

ktorým si môžem nastaviť veľkosť výstrihu a opasok v tvare kvetu pod prsiami im dáva akýsi nádych výnimočnosti. Čo šaty skrášlili, to výzor pokazil. Zahniezdim sa ešte viac do sedačky a snažím sa nemyslieť na to, že Miss World dnes asi nevyhrám. Ani ničie srdce. Samota mi asi otupuje všetky mozgové bunky. Započúvam sa do príjemného zvuku motora, ale len do chvíle, kým sa z rádia na plné pecky neozve chrapľavý hlas môjho obľúbeného speváka. Pohodlnejšie si popravím pás a vyrážam. Čo na tom, že do práce? Ešte chvíľu si môžem vychutnať svoju obľúbenú činnosť. Riadiť niečo, čo neriadi mňa, práve naopak, riadiť niečo, čo mi slúži. Míňam parkovisko, majestátne divadlo, a na najbližšej križovatke Jeho. Stojíme takmer oproti sebe, ale on ma nevidí. Aké typické. Ako by aj mohol. Jeho pohľad zamestnáva bujný výstrih akejsi blondavej kučeravej dievčiny sediacej na sedadle spolujazdca. Wau. Nič sa nezmenilo. Ani rozchod ho nezmenil. Možno ním dokonca ani neotriasol. Zatiaľ čo ja som vyplakala more slz, on sa zabával na večierkoch, v prítomnosti svojich skvelých kamarátov, a čo je najhoršie, aj ich. Svojich úžasných obdivovateľiek, kamarátok s benefitmi. Na všetko. Úplne na všetko. Vnútro mi stisne starý známy pocit, ktorý ma opanáva vždy, keď na neho myslím. Kedysi ten úsmev, čo mu hrá na perách, patrilo mne. Nedokážem od neho odvrátiť zrak, ale pozeráť na neho je rovnako ťažké, ak nie ešte náročnejšie. Kiežby to celé už skončilo. Občas lutujem, že vidno do vnútra auta a človek stráca súkromie, alebo vidí aj to, čo by nechcel... Zelená mu zasvieti skôr ako mne. Odbáča predo mňa a jed-